

Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet og det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1997/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg / * KOM/2006/0514 endelig udg. */

DA

Bruxelles, den 21.9.2006

KOM(2006) 514 endelig

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1997/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg

FORORD

Formålet med denne meddelelse er at underrette Rådet, Europa-Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om medlemsstaternes gennemførelse af direktiv 1997/7/EF om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg.

Meddelelsen indeholder desuden et spørgeskema til en offentlig høring i bilag II. Formålet med spørgeskemaet og fremgangsmåden ved besvarelse af spørgsmålene fremgår af bilaget.

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1997/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg

(EØS-relevant tekst)

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD (...)2

1. Indledning (...)4

2. Direktivets vigtigste bestemmelser (...)5

3. Definitioner – artikel 2 (...)6

4. Anvendelsesområdet – undtagelser i henhold til artikel 3 (...)7

5. Krav om forudgående oplysninger – artikel 4 (...)8

6. Skriftlig bekræftelse af oplysningerne – artikel 5 (...)9

7. Fortrydelsesretten – artikel 6 (...)10

8. Opfyldelse – artikel 7 (...)11

9. Begrænsninger i anvendelsen af visse fjernkommunikationsteknikker – artikel 10 (...)12

10. Konklusioner (...)12

BILAG I (...)13

BILAG II (...)15

BILAG III (...)18

BILAG IV (...)19

1. Indledning

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1997/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg [1] ("direktivet") er blevet gennemført i national ret af alle medlemsstater (se bilag I). I denne meddelelse ("rapporten") aflægger Kommissionen rapport om direktivets anvendelse i overensstemmelse med direktivets artikel 15, stk. 4 [2]. At Kommissionen

efterkommer kravet i artikel 15, stk. 4, med forsinkelse, skyldes primært, at direktivet er blevet gennemført efter fristen i en række af de femten medlemsstater. Kommissionen besluttede derfor at vente med at offentliggøre rapporten til efter de ti nye medlemsstaters tiltrædelse og at udarbejde en rapport om situationen i alle 25 medlemsstater.

Der er vedlagt et spørgeskema ("spørgeskemaet") som bilag til rapporten (se bilag II). Det skal bruges til at høre de berørte parter om en række spørgsmål vedrørende direktivet. Nærmere bestemt vil Kommissionen se på, om de nationale forskelle i gennemførelsen, der er opstået som følge af de reguleringsmuligheder, direktivet åbner, og som følge af brugen af minimumsbestemmelserne i artikel 14 (ifølge artikel 14 kan medlemsstaterne vedtage eller bevare strengere bestemmelser for at sikre et højere forbrugerbeskyttelsesniveau, forudsat at de pågældende foranstaltninger er forenelige med traktaten), har indvirket på det indre marked og på virksomhedernes og forbrugernes tillid til samhandelen på tværs af grænserne.

Kommissionen mener ikke, at det er passende at forelægge forslag til revision af direktivet, før diagnosticeringsfasen, hvor EU's forbrugerbeskyttelsesregler ("EU-reglerne") gennemgås, er afsluttet (se bilag III). Formålet med gennemgangen er at vurdere eventuelle mangler på forbrugerbeskyttelsesområdet, særlig i lyset af de nye salgsmetoder og -teknikker som f.eks. internet- og mobilhandel, og at fastslå eventuelle uoverensstemmelser mellem de forskellige forbrugerbeskyttelsesdirektiver, der er omfattet af gennemgangen. På basis af resultatet af den høring, der skal iværksættes ved hjælp af spørgeskemaet, og af resultaterne af gennemgangen vil Kommissionen tage stilling til, om der er behov for yderligere lovgivningsinitiativer inden for fjernsalg i tråd med de mål vedrørende bedre regulering, som Kommissionen arbejder hen imod for så vidt angår forenkling af de lovgivningsmæssige rammer [3].

Kommissionen har ved sin gennemgang af medlemsstaternes gennemførelse i national ret i vidt omfang gjort brug af oversættelser. Nogle af de nationale gennemførelsesproblemer, der konstateres i denne rapport, kan derfor skyldes oversættelsesproblemer.

2. Direktivets vigtigste bestemmelser

Direktivet skal sikre, at forbrugere, der køber varer eller tjenesteydelser ved fjernsalg, dvs. uden at møde leverandøren fysisk, ikke stilles ringere end forbrugere, der indgår handlen ved personligt fremmøde.

Direktivet finder anvendelse både på varer og tjenesteydelser. I artikel 3 begrænses direktivets anvendelse dog, og det fastslås, at visse former for aftaler ikke er omfattet af alle eller nogle af direktivets bestemmelser. Disse undtagelser er begrundet i de pågældende varers eller tjenesteydelsers art. Finansielle tjenesteydelser er på grund af deres sammensatte art og værdi en af undtagelserne og er omfattet af direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser [4], som også vil blive gennemgået inden for den nærmeste fremtid [5]. Finansielle tjenesteydelser behandles derfor ikke i denne rapport. Der vil dog ved gennemgangen af direktiv 2002/65/EF blive taget hensyn til de relevante resultater af gennemgangen af det foreliggende direktiv (f.eks. vedrørende "varigt medium").

I direktivets artikel 4 opregnes det, hvilke oplysninger forbrugeren skal have inden indgåelsen af en aftale vedrørende fjernsalg. Oplysningerne svarer til de oplysninger, en forbruger ville have, hvis han indgik handlen ved personligt fremmøde, f.eks. varens eller tjenesteydelsens vigtigste egenskaber og pris inkl. alle afgifter. Det er også fastsat i direktivet, hvordan oplysningerne skal gives, og hvornår.

For at beskytte forbrugerne efter aftalens indgåelse er det fastsat i artikel 5, at en forbruger altid skal have oplyst en adresse, hvor han kan indgive eventuelle klager. Denne oplysning skal gives skriftligt eller på et andet varigt medium inden for en nærmere fastsat frist. Ifølge artikel 5, stk. 1, skal de fleste af de forudgående oplysninger, som forbrugeren skal have, samt de supplerende oplysninger, der er relevante efter aftalens indgåelse, f.eks. om foreliggende eftersalgsservice og garantibetingelser, ligeledes bekræftes på denne måde i de fleste tilfælde.

Da en forbruger, der køber varer eller tjenesteydelser ved fjernsalg, ikke er i stand til fuldt og helt at vurdere, om købet svarer til det, han har brug for, når han afgiver bestillingen, har han mindst syv dages fortrydelsesret ifølge direktivet. Forbrugeren skal ikke give nogen begrundelse, hvis han gør fortrydelsesretten gældende. Der kan ikke kræves bod, og han skal omgående have tilbagebetalt eventuelle beløb, han måtte have indbetalt. De eneste omkostninger, der kan pålægges ham, er

udgifterne i forbindelse med tilbageleveringen. Ifølge artikel 6, stk. 3, er visse varer og tjenesteydelser ikke omfattet af fortrydelsesretten på grund af deres art (f.eks. letfordærlige varer).

Direktivet beskytter også forbrugerne mod alt for store forsinkelser ved aftalens opfyldelse. Det er således fastsat i artikel 7, at aftalen skal opfyldes senest 30 dage regnet fra dagen efter, at bestillingen blev afgivet til leverandøren. Medlemsstaterne har mulighed for at indføre bestemmelser om erstatning af en vare eller tjenesteydelse, hvis den bestilte vare eller tjenesteydelse ikke er disponibel. Er der ikke gjort brug af denne mulighed, eller leverer en leverandør ingen erstatning, har forbrugeren krav på at få tilbagebetalt eventuelt indbetalte beløb senest inden 30 dage.

Ifølge artikel 10 kræves forbrugerens forudgående samtykke, hvis en leverandør anvender en telefax eller et automatisk opkaldssystem. Andre fjernkommunikationsteknikker kan kun anvendes, hvis forbrugeren ikke modsætter sig dette.

Denne rapport omhandler ikke bestemmelserne i artikel 9 om levering uden forudgående anmodning, da de vil blive erstattet og harmoniseret fuldt ud ved artikel 15 i direktivet om urimelig handelspraksis [6]. Bestemmelserne i artikel 8 om betaling med kort vil heller ikke blive behandlet i rapporten på grund af de igangværende forhandlinger om Kommissionens forslag om betalingstjenester [7], hvori det foreslås at lade artikel 8 udgå. Bestemmelserne om søgsmål eller klage (artikel 11) vil blive behandlet i en bredere sammenhæng som led i gennemgangen og Kommissionens arbejde vedrørende søgsmål eller klage.

3. Definitioner – artikel 2

Artikel 2 indeholder definitioner på de nøglebegreber, der anvendes i direktivet. Definitionen af "forbruger" og "leverandør" er ikke specifik for reguleringen af fjernsalg og vil blive behandlet i en bredere sammenhæng som led i gennemgangen af EU-reglerne.

Definitionen af "aftale vedrørende fjernsalg" i artikel 2, stk. 1, har ikke givet anledning til konkrete problemer. Medlemsstaterne har generelt bibeholdt direktivets ordlyd forholdsvis trofast. Selv om Kommissionen ikke har modtaget specifikke klager angående begrebet "system for varesalg eller levering af tjenesteydelser", mener den ikke, at forbrugerne nødvendigvis ved, at direktivet ikke gælder, når en leverandør udøver virksomhed i form af fjernsalg på ad hoc-basis. Flere medlemsstater, herunder Frankrig, Letland og Slovakiet, har ikke gennemført begrebet, muligvis for at afhjælpe dette problem.

Den nuværende definition af "fjernkommunikationsteknik" er efter Kommissionens opfattelse tilpas fleksibel til at dække nye former for fjernkommunikation som f.eks. mobilhandel (dvs. handel via sms). Gennemførelsen af begrebet skal dog afklares med visse medlemsstater. Tjekkiet har f.eks. efter alt at dømme ikke medtaget "korrespondance".

Danmark, Frankrig, Grækenland, Letland, Polen, Slovakiet, Slovenien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland og Østrig har ikke underrettet Kommissionen om gennemførelsen af definitionen af "formidler af kommunikationsteknik", og gennemførelsen i Litauen, Malta, Nederlandene og Spanien skal afklares.

Yderligere spørgsmål vedrørende definitionerne vil blive behandlet andetsteds i rapporten, hvor det er relevant.

4. Anvendelsesområdet – undtagelser i henhold til artikel 3

I artikel 3 begrænses direktivets anvendelsesområde, og det fastslås, at visse former for aftaler vedrørende fjernsalg ikke er omfattet af alle eller nogle af direktivets bestemmelser. Kommissionen må afklare, om undtagelserne stadig er hensigtsmæssige, og om de skal revideres, udvides eller ophæves. Der vil i rapporten blive set på en række problemer, som Kommissionen er stødt på.

Medlemsstaterne har gennemført disse undtagelser forskelligt. Nederlandene har f.eks. efter alt at dømme kun undtaget opførelse af fast ejendom, men ikke salg heraf.

Kommissionen er stødt på en række spørgsmål, der skal afklares. Belgien har f.eks. ikke underrettet Kommissionen om gennemførelsen af undtagelserne i artikel 3, bortset fra de undtagelser, der vedrører finansielle tjenesteydelser. Kommissionen er vidende om, at i hvert fald nogle af undtagelserne er blevet gennemført.

Ud over undtagelserne i artikel 3 indrømmer Luxembourg og Spanien i deres nationale lovgivning om fjernsalg generelle undtagelser for aftaler, der indgås ad elektronisk vej, selv om det er fastsat i direktivet om elektronisk handel [8], at det ikke berører direktivet.

Forholdet mellem timesharedirektivet [9] og direktivet samt betydningen af "rettigheder i forbindelse med fast ejendom" kræver muligvis en præcisering. Visse medlemsstater, bl.a. Danmark, Det Forenede Kongerige, Slovenien og Ungarn, har ved gennemførelsen udtrykkeligt undtaget timeshareaftaler fuldt eller delvist, mens andre ikke har gjort det.

De internetauktioner, der er steget i popularitet siden direktivets vedtagelse, har givet en markant stigning i antallet af forbrugerklager. Mens websteder som f.eks. eBay oprindeligt var rettet mod transaktioner mellem forbrugere vedrørende brugte genstande, bruges de nu i stigende grad til transaktioner mellem virksomheder og forbrugere vedrørende nye varer. Kommissionen har kendskab til modstridende national retspraksis med hensyn til, om websteder som f.eks. eBay anses for auktionshuse og derfor er undtaget fra direktivet. Kontrollen af gennemførelsen har bekræftet, at det er nødvendigt at se på betydningen af "auktion" i national ret. I Frankrig er undtagelsen f.eks. blevet begrænset til "offentlige" auktioner, og i Danmark omfatter undtagelsen "auktionssalg, der er tilrettelagt således, at en væsentlig del af de bydende normalt er til stede på auktionsstedet". Nogle medlemsstater har efter alt at dømme desuden kun gennemført undtagelsen delvist (f.eks. er undtagelsen for auktioner i Estland begrænset til, at fortrydelsesretten ikke finder anvendelse).

Visse medlemsstater har efter alt at dømme udvidet den delvise undtagelse i artikel 3, stk. 2, til alle direktivets bestemmelser (f.eks. Grækenland, Slovenien og Tjekkiet). I andre medlemsstater er lovgivningen uklar på dette punkt (f.eks. Danmark, Finland, Grækenland, Letland, Litauen, Nederlandene, Polen, Slovenien og Ungarn). Undtagelsen for "handlende som led i hyppige og regelmæssige vareudbringningsrunder" i artikel 3, stk. 2, første led, kan f.eks. have voldt fortolkningsproblemer. I Kommissionens engelske oversættelse af den finske lov om fjernsalg tales der om "regular distribution system", hvilket muligvis er et bredere begreb. De ungarske gennemførelsesbestemmelser gælder for varer, der udbringes dagligt til forbrugeren. Den nye markedsudvikling som f.eks. den stigende handel med dagligvarer på internet tyder på, at denne undtagelse muligvis skal tages op til fornyet overvejelse. Der er også gjort brug af minimumsbestemmelserne i forbindelse med de pågældende undtagelser. I de polske gennemførelsesbestemmelser er drikkevarer og dagligvarer således ikke nævnt.

Undtagelsen i artikel 3, stk. 2, andet led, kan også have voldt fortolkningsproblemer i en række medlemsstater. Letland, Litauen og Polen har f.eks. udvidet undtagelsen til også at omfatte aftaler, hvor opfyldelsesdatoen fastsættes efter aftalens indgåelse. EF-Domstolens dom i easyCar-sagen [10], hvor Domstolen har fastslået, at biludlejning er "tjenesteydelser i form af transport" i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivet, viser, at der er nogle aftaler vedrørende fjernsalg, der – stik imod Kommissionens og i hvert fald visse medlemsstaters [11] hensigt – ikke er omfattet af direktivet. Begrebet "fritidstilbud" er muligvis også uklart. Det kan være årsagen til, at leverandørens ret til under særlige omstændigheder ikke at anvende artikel 7, stk. 2, på udendørs fritidsbegivenheder kun er blevet gennemført af Cypern, Det Forenede Kongerige, Irland og Portugal. I disse medlemsstater, hvor denne undtagelse er blevet anvendt, kan det upræcise begreb "særlige omstændigheder" skabe retsusikkerhed både for forbrugerne og virksomhederne.

5. Krav om forudgående oplysninger – artikel 4

De forudgående oplysninger, forbrugeren skal have i henhold til direktivets artikel 4, rejser flere vigtige fortolkningsspørgsmål.

Selv om artikel 4, stk. 1, er blevet gennemført ordret af en lang række medlemsstater, har de fleste også anvendt minimumsbestemmelserne til at forbedre den nationale forbrugerbeskyttelse. Kontrollen af gennemførelsen har vist, at nogle krav er gennemført mangelfuldt i visse medlemsstater. Rapporten er koncentreret om disse krav, som kan være gennemført mangelfuldt på grund af fortolkningsproblemer i forbindelse med direktivet.

Reglerne om, hvornår og hvordan de forudgående oplysninger skal gives, bør muligvis tages op til fornyet overvejelse for at sikre, at forbrugerne informeres behørigt, når de skal beslutte, om de vil indgå en handel. Begreberne "i god tid inden indgåelsen af enhver aftale vedrørende fjernsalg" i artikel 4, stk. 1, og "på en klar og forståelig måde under anvendelse af midler, der er tilpasset den anvendte

fjernkommunikationsteknik" i artikel 4, stk. 2, har givet anledning til modstridende fortolkninger. I Polen skal der f.eks. efter alt at dømme gives forudgående oplysninger, før en fjernkommunikationsteknik anvendes.

Kravet om forudgående oplysninger om prisen, jf. artikel 4, stk. 1, litra c), er et godt eksempel på, hvordan forudgående oplysninger kan være bestemmende for, om en forbruger ønsker at indgå en handel. Nogle medlemsstater, bl.a. Belgien og Sverige, har ved gennemførelsen ikke udtrykkeligt angivet afgifter. Kommissionen vil afklare med de pågældende medlemsstater, om det er et princip i deres nationale ret, at afgifter altid er indbefattet i begrebet "pris". Den vil også tage stilling til, om der i direktivet bør være en udtrykkelig angivelse af andre former for gebyrer, der pålægges forbrugeren, f.eks. reservations-/administrationsgebyrer under hensyn til artikel 7, stk. 4, litra c), i direktivet om urimelig handelspraksis.

Kommissionen har også erfaret, at der er visse problemer med prisgennemsigtighed og overtaksering. Kommissionen vil se på, om direktivets bestemmelser om overtaksering bør skærpes, f.eks. kravet i artikel 4, stk. 1, litra g), om forudgående oplysninger om omkostningerne ved anvendelse af fjernkommunikationsteknikken, når de beregnes efter anden tarif end grundtariffen.

Et flertal af medlemsstater har gjort brug af minimumsbestemmelserne til at fastsætte, at det er obligatorisk at angive en adresse til klager (f.eks. Danmark, Finland, Luxembourg, Malta, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Østrig), og mange har valgt at anføre, om fortrydelsesretten finder anvendelse (f.eks. Belgien, Italien, Nederlandene, Slovenien, Spanien og Tyskland).

Der er også gjort brug af minimumsbestemmelserne på en række andre måder. I Italien kan forbrugeren f.eks. anmode om forudgående oplysninger på italiensk, når der anvendes personlige kommunikationsteknikker, og Estland og Spanien har fastsat krav om supplerende oplysninger om erstatningsvarer.

En lang række medlemsstater har ikke udtrykkeligt gennemført kravet om redelig forretningspraksis i artikel 4, stk. 2, og/eller har ingen udtrykkelig henvisning til beskyttelse af visse typer forbrugere, herunder mindreårige. Der vil ved gennemgangen blive set nærmere på disse bestemmelser.

6. Skriftlig bekræftelse af oplysningerne – artikel 5

Ifølge artikel 5 skal visse oplysninger, herunder de fleste af oplysningerne i artikel 4, bekræftes skriftligt. Artikel 5 skal derfor sammenholdes med artikel 4. Reglerne om, hvornår oplysninger skal bekræftes skriftligt, skal drøftes med en række medlemsstater (Danmark, Letland, Litauen, Polen, Tyskland og Ungarn).

Det skal desuden afklares med visse medlemsstater, hvilke oplysninger der skal bekræftes skriftligt, eftersom nogle af dem muligvis ikke har fastsat, at alle eller visse af de krævede oplysninger skal bekræftes (i Tjekkiet er det f.eks. kun oplysningerne om leverandørens navn og adresse, der skal bekræftes skriftligt).

Brugen af minimumsbestemmelserne har desuden medført, at der er forskelle i de nationale krav, f.eks. de sproglige krav (Cypern, Grækenland og Spanien), og at der i visse tilfælde skal gives supplerende oplysninger skriftligt. Specielt kravet om, at oplysningerne om fortrydelsesretten skal bekræftes, har ført supplerende nationale regler med sig. Cypern har indført en model for meddelelse om fortrydelse, som forbrugeren skal modtage sammen med den skriftlige bekræftelse. I Spanien skal leverandøren udlevere et fortrydelses-/udtrædelsesdokument med de krævede oplysninger sammen med den skriftlige bekræftelse. Belgien er gået endnu videre og har bestemt, at der skal anvendes standardklausuler i en bestemt form, og fastsat, hvilke konsekvenser det har, hvis det ikke sker.

Nogle medlemsstater og berørte parter har påpeget, at begrebet "varigt medium" i artikel 5, stk. 1, skal afklares i lyset af direktiv 2002/65/EF og ny teknologi. Italien har undgået fortolkningsproblemer ved at indføre strengere regler, dvs. ved at bestemme, at der kun kan gives bekræftelse på et andet varigt medium, hvis forbrugeren ønsker det. Litauen, Polen, Slovakiet og Tjekkiet har valgt ikke at anvende begrebet "varigt medium".

7. Fortrydelsesretten – artikel 6

Fortrydelsesretten i de fire forbrugerbeskyttelsesdirektiver, bl.a. direktivets artikel 6, nævnes tit som et godt eksempel på de uoverensstemmelser, der er i EU-reglerne (fortrydelsesfristerne varierer f.eks. fra

direktiv til direktiv) [12], og på de nationale forskelle, som anvendelsen af minimumsbestemmelserne fører med sig. For så vidt angår fjernsalg, er det fastsat i direktivet, at forbrugeren har en frist på mindst syv hverdage til at fortryde aftalen. Medlemsstaterne har gennemført dette krav på mange forskellige måder, i de fleste tilfælde i form af syv hverdage eller 14 kalenderdage (se bilag IV).

Gennemførelsen af artikel 6, stk. 1, som bestemmer, hvor lang fortrydelsesfristen er, og fra hvilket tidspunkt den løber, har ikke voldt mange problemer. Den franske fortrydelsesfrist beregnes i "jours francs". Det må afklares med de franske myndigheder, hvad der helt præcist forstås herved. Det tidspunkt, hvor fristen begynder at løbe, rejser mere grundlæggende spørgsmål. Begrebet "modtagelse" af varer kan således f.eks. give anledning til forskellige fortolkninger i medlemsstaterne. Spørgsmålet om, hvornår modtagelsen finder sted, er blevet rejst flere gange (hvis der leveres en pakke, når forbrugeren ikke er der, er det f.eks. uklart, om modtagelsen finder sted, når postbudet efterlader pakkesedlen, eller når forbrugeren henter pakken på posthuset) og vil blive vurderet som led i den overordnede gennemgang. Efter Kommissionens opfattelse bør behandlingen af levering i flere delforsendelser muligvis også tages op til fornyet overvejelse under gennemgangen. I Estland, Letland, Sverige og Tyskland er det fastsat ved lov, at fristen løber fra den første levering af en del af varerne. Betragtning 10 åbner efter alt at dømme mulighed for denne fortolkning. Omfatter en bestilling forskellige produkter, bør forbrugeren efter Kommissionens opfattelse have krav på en fortrydelsesfrist efter levering af hvert af de bestilte produkter. Dette bør ikke være tilfældet, hvis bestillingen af et enkelt produkt leveres i flere delforsendelser. En bestilling via internet af forskellige bøger (f.eks. en roman og en biografi), som det ikke er muligt at levere i én forsendelse, da en af varerne ikke er disponibel, bør f.eks. ikke behandles på samme måde som en aftale om levering af et leksikon i flere bind over et vist tidsrum.

De finansielle konsekvenser af, at forbrugeren fortryder en aftale, og/eller reglerne om tilbagebetaling af allerede indbetalte beløb (artikel 6, stk. 1-2) skal også drøftes med en række medlemsstater (Tjekkiet har f.eks. efter alt at dømme ikke gennemført artikel 6, stk. 2, og Litauen og Tyskland har ikke angivet fristen for tilbagebetaling). Ungarns gennemførelse er uklar. Det samme gælder Sveriges og Østrigs gennemførelse af reglerne om bod. I Finland skal indbetalte beløb tilbagebetales senest 30 dage efter tilbagelevering af varen. Direktivet indeholder ingen oplysninger om, hvornår fristen på 30 dage begynder at løbe, om det f.eks. er fra det tidspunkt, hvor fortrydelsen meddeles, eller hvor leverandøren modtager varerne, og det er derfor uklart, om denne fortolkning kan godtages.

Artikel 6, stk. 3, indeholder en række undtagelser fra fortrydelsesretten. Disse undtagelser er efter alt at dømme generelt blevet gennemført korrekt, selv om visse spørgsmål skal afklares (undtagelsen i artikel 6, stk. 3, fjerde led, er f.eks. muligvis mere omfattende, end direktivet åbner mulighed for i Italien, Luxembourg, Polen og Spanien). De pågældende undtagelser vil blive undersøgt nærmere under gennemgangen for at afgøre, om de er tidssvarende.

Der er også blevet gjort brug af minimumsbestemmelserne ved gennemførelsen af artikel 6. Nogle af undtagelserne i artikel 6, stk. 3, er ikke blevet gennemført ensartet overalt i EU (i Belgien gælder undtagelserne f.eks. ikke, hvis en leverandør ikke i forbindelse med de forudgående oplysninger oplyste, at der ikke er nogen fortrydelsesret, og i Danmark gælder undtagelsen for aviser kun i visse tilfælde). De nationale forskelle er særlig tydelige, hvis man betragter reglerne om, hvordan fortrydelsesretten gøres gældende: I Portugal skal varerne tilbageleveres inden 30 dage, i nogle medlemsstater er det fastsat, i hvilken form fortrydelsen skal meddeles, og en række medlemsstater, bl.a. Det Forenede Kongerige, Finland og Portugal, kræver, at forbrugeren skal udvise agtpågivenhed, mens han har varerne i sin besiddelse. Der er også medlemsstater, der har gjort forskellig brug af reguleringsmuligheden vedrørende udgifterne i forbindelse med tilbagelevering af varerne, herunder at forbrugeren skal betale i alle tilfælde (f.eks. Cypern), at forbrugeren skal betale i visse tilfælde (f.eks. Belgien, Det Forenede Kongerige og Irland), at forbrugeren skal betale, hvis leverandøren bestemmer det (Estland og Malta), og at leverandøren skal betale, hvis varerne kan tilbageleveres med almindelig post (Finland). I Estland er der et loft på 10 EUR på de udgifter, forbrugeren skal betale ved tilbagelevering af varerne.

Det er ikke alle medlemsstater, der har meddelt deres gennemførelsesbestemmelser til artikel 6, stk. 4, om ophævelse af kreditaftaler, når fortrydelsesretten gøres gældende (f.eks. Slovenien), og gennemførelsen skal afklares med andre medlemsstater (f.eks. Cypern, Polen og Tjekkiet).

Endelig bør det bemærkes, at det ifølge de belgiske gennemførelsesbestemmelser er muligt at fastsætte særlige bestemmelser for små og mellemstore virksomheder. Selv om Kommissionen ikke har beviser for, at der er gjort brug af den pågældende beføjelse, kan sådanne bestemmelser være i strid med direktivet.

8. Opfyldelse – artikel 7

Gennemførelsen af artikel 7 om opfyldelse af aftalen giver generelt anledning til problemer med hensyn til tidsfristen. Det bør påpeges, at Tjekkiet og Tyskland ikke har meddelt deres gennemførelsesbestemmelser til artikel 7, stk. 1.

Den vigtigste bemærkning i forbindelse med artikel 7 vedrører den inkonsekvente brug af terminologien i direktivet og i artikel 7 i særdeleshed. I artikel 7 tales der således om "dage", mens der i artikel 6 tales om "hverdage". Desuden er det tidspunkt, hvor fristen begynder at løbe, fastsat i artikel 7, stk. 1 ("fra dagen efter" bestillingen), mens det ikke er angivet i artikel 7, stk. 2. Artikel 7, stk. 2, er i sin aktuelle form blevet fortolket på forskellig vis. Nogle medlemsstater har fortolket tidsfristen, som om den kun gælder for tilbagebetaling af allerede indbetalte beløb, mens andre har fortolket den, som om den gælder både for tilbagebetalingen og meddelelsen om, at varen eller tjenesteydelsen ikke er disponibel. Disse spørgsmål skal afklares med Det Forenede Kongerige, Estland, Grækenland, Letland, Litauen, Nederlandene, Ungarn og Østrig. Omvendt har nogle medlemsstater, f.eks. Cypern, Finland, Slovenien og Slovakiet, skærpet alle eller nogle af tidsfristerne. Andre medlemsstater, f.eks. Danmark og Frankrig, pålægger en bøde i form af renter.

Gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, er også mangelfuld i nogle medlemsstater. I Italien er det f.eks. ikke fastsat, at forbrugeren skal underrettes "på en klar og forståelig måde" om, at leverandøren har mulighed for at levere erstatningsvarer eller -tjenesteydelser. Estland har undgået dette problem ved at indsætte dette oplysningskrav i gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4 og 5. Belgien, Danmark, Luxembourg, Tyskland og Østrig har efter alt at dømme gjort brug af deres skønsmæssige beføjelser og undladt at gennemføre bestemmelsen i artikel 7, stk. 3, om erstatningsvarer.

9. Begrænsninger i anvendelsen af visse fjernkommunikationsteknikker – artikel 10

Mange medlemsstater har ikke underrettet Kommissionen om alle eller dele af deres nationale gennemførelsesbestemmelser til denne artikel. Det kan retfærdiggøres med, at senere fællesskabslovgivning også omhandler de pågældende begrænsninger. Ifølge direktiv 2002/58/EF om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation [13] skal medlemsstaterne således påse, at automatiserede opkaldsordninger uden menneskelige indgreb, telefaxapparater eller elektronisk post kun tillades anvendt med henblik på direkte markedsføring over for abonnenter, som forudgående har givet deres samtykke hertil (den såkaldte tilvalgsordning). For så vidt angår andre former for fjernkommunikation, står det medlemsstaterne frit for, om de vil benytte sig af til- eller fravalgsordningen.

10. Konklusioner

Der er konstateret en række åbenlyse problemer i forbindelse med direktivets gennemførelse i medlemsstaterne. Problemerne kan for en stor dels vedkommende skyldes direktivets ordlyd. Selv om direktivet efter alt at dømme er tilpas fleksibelt til at omfatte ny teknologi og nye salgsmetoder, vil den praktiske anvendelse af direktivet muligvis ikke kunne klare tidens krav. Det er ikke altid praktisk muligt at håndhæve rettighederne og pligterne i henhold til direktivet efter hensigten. Kontrollen af gennemførelsen har desuden vist, at brugen af minimumsbestemmelserne har ført store forskelle mellem de nationale love med sig. Det er på dette stadium uklart, i hvilken udstrækning de pågældende forskelle berører det indre markeds rette funktion og forbrugernes tillid. Kommissionen er nødt til at afklare dette for at kunne afgøre, om direktivet skal revideres.

Alle disse spørgsmål vil blive undersøgt nærmere ved gennemgangen af EU-reglerne. I den forbindelse vil Kommissionen ikke kun skulle tage hensyn til forbrugerbeskyttelseslovgivningen, men også til andre områder af fællesskabslovgivningen, herunder lovgivningen om elektronisk handel og lovgivningen om beskyttelse af privatlivets fred.

BILAG I

Oversigt over medlemsstaternes nationale gennemførelsesforanstaltninger

Medlemsstat | Gennemførelsesforanstaltninger, som Kommissionen har kendskab til pr. 1. april 2006 | Ikrafttrædelsesdato |

Österreich | Bundesgesetz, mit dem Bestimmungen über den Vertragsabschluß in Fernabsatz in das Konsumentenschutzgesetz eingefügt und das Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 sowie das Produkthaftungsgesetz geändert werden (Fernabsatz-Gesetz) BGBl. Nr. 185/1999 | 1. juni 2000 |

Belgique | Loi du 14 juillet 1991 sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur, modifiée par la loi du 25 mai 1999 transposant la directive européenne concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance | 1. november 1999? |

Kypros | Ο περί της Σύναψης Καταναλωτικών Συμβάσεων εξ Αποστάσεως Νόμος του 2000 (N.14(I)/2000) | 28. marts 2000 |

Česká republika | Zákon č. 367/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony | 1. januar 2001 |

Danmark | Bekendtgørelse af lov om visse forbrugeraftaler (Dørsalg mv., fjernsalg og løbende tjenesteydelser) (Forbrugeraftaleloven), som ændret ved lov nr. 262 af 6. maj 1993, lov nr. 1098 af 21. december og lov nr. 442 af 31. maj 2000 | 1. juni 2000 og 1. juli 2000 |

Eesti | Võlaõigusseadus RT I 2004, 37, 255 | 1. maj 2004 |

Suomi | Laki kuluttajansuojalain muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1072)Laki sopimattomasta menettelystä elinkeinotoiminnassa annetun lain 2 §:n muuttamisesta, 15.12.2000 (Suomen säädöskokoelma 2000 N° 1073) | 1. marts 2001 |

France | Articles 5 à 15 de l'ordonnance n° 2001-741 du 23 août 2001 et Article 36 de la Loi n° 2001-1062 du 15 novembre 2001 relative à la sécurité quotidienne | 25. august 2001 |

Deutschland | Gesetz über Fernabsatzverträge und andere Fragen des Verbraucherrechts sowie zur Umstellung von Vorschriften auf Euro vom 27. Juni 2000 | 30. juni 2000 |

Ellás | Κοινή Υπουργική Απόφαση Ζ1-496/2000 περί πωλήσεων από απόσταση και συγκριτικής διαφήμισης, τροποποιητική του Ν.2251/94 για την Προστασία των Καταναλωτών | 18. december 2000 |

Magyarország | 1997. évi CLV. törvény a fogyasztóvédelemről 17/1999. (II. 5.) Korm. rendelet a távollévők között kötött szerződésekről | Ikke oplyst |

Ireland | European Communities (Protection of Consumers in Respect of Contracts made by Means of Distance Communication) Regulations 2001 (S.I. 207 of 2001) | 15. maj 2001 |

Italia | Decreto Legislativo 6 settembre 2005, n.206, "Codice del consumo, a norma dell' articolo 7 della legge 29 luglio 2003, n.229" | 23. oktober 2005 (oprindeligt gennemført i et dekret, som trådte i kraft i oktober 1999) |

Latvija | Patērētāju tiesību aizsardzības likums, Grozījumi: 22.11.2001. likums Miniostu kabineta 2002.gada.28 maija noteikumi Nr 207 "Noteikumi par distances līgumi" | Ikke oplyst |

Lietuva | Lietuvos Respublikos vartotojų teisių gynimo įstatymo pakeitimo įstatymas Nr. VIII – 1946 (nauja redakcija) Lietuvos Respublikos ūkio ministro 2001 m. rugpjūčio 17 d. įsakymas Nr.258 „Dėl daiktų pardavimo ir paslaugų teikimo, kai sutartys sudaromos naudojant ryšio priemones, taisyklių patvirtinimo | Ikke oplyst |

Luxembourg | Loi du 16 avril 2003 concernant la protection des consommateurs en matière de contrats à distance et abrogeant l'article 7 de la loi modifiée du 25 août 1983 relative à la protection juridique du consommateur | 11. maj 2003 |

Malta | Distance Selling Regulations (LN186/01) Consumer Affairs Act (Chapter 378) | 1. januar 2002 |

Nederland | Wet van 21.12.2000 tot aanpassing van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek aan richtlijn nr. 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten (PbEG L 144) (21.12.2000) | 1. februar 2001 |

Polska | Ustawa z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny | 30. juni 2000 |

Portugal | Decreto-Lei nº 143/2001 de 26 de Abril 2000 | 25. maj 2001 |

Slovenska republika | Zákon č. 108/2000 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri podomovom predaji a zásielkovom predaji | 1. april 2000 |

Slovenija | Zakon o varstvu potrošnikov - uradno prečiščeno besedilo (N 700-01/190-6/24 (ZVPot-UPB1)) | 2003 |

España | Ley 47/2002, de 19 de diciembre, de reforma de la Ley 7/1996, de 15 de enero, de Ordenación del Comercio Minorista, para la transposición al ordenamiento jurídico español de la Directiva 97/7/CE, en materia de contratos a distancia, y para la adaptación de la Ley a diversas Directivas comunitarias | 1. januar 2003 |

Sverige | Lag (2000:274) om konsumentskydd vid distansavtal och hemförsäljningsavtal | 1. juni 2000 |

United Kingdom | The Consumer Protection (Distance Selling) Regulations 2000 (SI 2000 No. 2334) as amended by the Consumer Protection (Distance Selling) (Amendment) Regulations 2005 (SI 2005 No. 689) | 31. oktober 2000 |

BILAG II

Spørgsmål til en offentlig høring

Kommissionen ønsker at afklare, hvad medlemsstaterne og de berørte parter mener om anvendelsen af direktivet og om dets egnethed til nye markedsforhold og/eller produkter. Til dette formål er der udarbejdet en liste med spørgsmål til en offentlig høring. De bør sammenholdes med den rapport, som spørgeskemaet er vedlagt, for at få et fuldt overblik over de problemer, Kommissionen indtil videre har konstateret inden for fjernsalg. Bemærkninger om problemer, der ikke er nævnt i rapporten eller spørgeskemaet, er også velkomne.

Når høringsperioden er afsluttet, vil Kommissionen offentliggøre svarene i sammendrag på sit websted. Svarene og bemærkningerne fra de berørte parter vil ligeledes blive offentliggjort på Europa-Kommissionens websted, medmindre de berørte parter udtrykkeligt anmoder om, at det ikke sker. Svarene vil indgå i det dokumentationsmateriale, der er ved at blive udarbejdet med henblik på den overordnede gennemgang af forbrugerbeskyttelsesreglerne.

Kommissionen vil desuden vurdere, om der bør holdes en offentlig høring for at fremme debatten om de spørgsmål, der rejses i rapporten og spørgeskemaet. Den vil i den forbindelse også tage hensyn til resultatet af den offentlige høring, der vil blive iværksat med grønbogen om den overordnede gennemgang af forbrugerbeskyttelsesreglerne. I grønbogen vil der blive gjort status over gennemgangen af EU-reglerne. På grundlag af de hidtil indsamlede oplysninger vil Kommissionen desuden redegøre for, hvordan forbrugerbeskyttelsesreglerne kan reformeres, og høre medlemsstaterne og de berørte parter om, hvilken fremgangsmåde der efter deres opfattelse er bedst. Grønbogen ventes vedtaget i løbet af efteråret 2006.

Alle berørte parter, der ønsker at besvare spørgeskemaet, bedes indsende deres svar til Europa-Kommissionen senest den 21.11.2006. Svarene bedes være så fuldstændige som muligt og indsendes (med angivelsen "First consultation on the Distance Selling Directive") enten til:

Europa-Kommissionen

Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse

Rue de la Loi 200

B-1049 Bruxelles

Belgien

eller pr. e-mail til SANCO-B2@ec.europa.eu.

Artikel 2 – definitioner

1. Er de nuværende definitioner af "forbruger" og "leverandør" fyldestgørende på det område, der er reguleret af direktiv 97/7/EF? (Dette spørgsmål vil også blive vurderet ved den overordnede gennemgang af forbrugerbeskyttelsesreglerne.) 2. Er den nuværende definition af "aftale vedrørende fjernsalg" tilstrækkeligt præcis? Er begrebet "system for varesalg eller levering af tjenesteydelser" nærmere bestemt klart, eller bør forbrugerbeskyttelsen udvides til at omfatte alle aftaler vedrørende

fjernsalg, uanset om leverandøren normalt gør brug af fjernsalg?3. Er den nuværende definition af "fjernkommunikationsteknik" tilstrækkeligt præcis?4. Er definitionen af "formidler af kommunikationsteknik" nyttig?5. Er definitionerne af nogen af de øvrige begreber uklare, eller er der andre begreber vedrørende fjernsalg, der bør defineres? |

Artikel 3 – undtagelser

6. Bør de nuværende undtagelser revideres, udvides eller ophæves i lyset af den nye markedsudvikling (f.eks. downloading af musik eller andre tjenesteydelser) og/eller den nye teknologi (f.eks. mobilhandel) eller fortolkningsproblemer (f.eks. EF-Domstolens dom i easyCar-sagen, hvor den har fastslået, at biludlejning er "tjenesteydelser i form af transport" og derfor undtaget fra direktivets anvendelsesområde, og brugen af bred terminologi som f.eks. "fritidstilbud")?7. Har den definition af finansielle tjenesteydelser, der blev indsat i direktivet ved artikel 18 i direktiv 2002/65, løst nogen af de gennemførelsesproblemer, medlemsstaterne oprindeligt måtte have haft, da de gennemførte direktivet? (Dette spørgsmål vil blive vurderet nærmere ved gennemgangen af direktiv 2002/65.)8. Volder undtagelsen for opførelse og salg af fast ejendom eller rettigheder i forbindelse med fast ejendom fortolkningsproblemer, f.eks. på grund af samspillet mellem dette direktiv og timesharedirektivet?9. Bør auktioner eller bestemte former for auktioner være omfattet af direktivet? |

Artikel 4 – forudgående oplysninger

10. Kan artikel 4 forbedres (f.eks. ved at præcisere bestemmelserne om, hvornår og/eller i hvilken form de forudgående oplysninger skal gives, og ved at fastsætte yderligere krav eller ophæve visse krav)?11. Er alle grupper af forbrugere (f.eks. mindreårige) beskyttet tilstrækkeligt af direktivet? Hvordan kan deres beskyttelse i benægtende fald forbedres? |

Artikel 5 – skriftlig bekræftelse

12. Kan artikel 5 forbedres (f.eks. ved at indsætte en definition af "varigt medium" som defineret i direktiv 2002/65/EF, ved at kræve, at andre oplysninger skal bekræftes skriftligt, eller ved at lade visse oplysninger udgå)?13. Ville det forenkle reglerne både for forbrugerne og leverandørerne, hvis oplysningskravene i artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, blev slået sammen? |

Artikel 6 – fortrydelsesret

14. Bør længden af fortrydelsesfristen for fjernsalg efter Deres opfattelse harmoniseres indbyrdes mellem medlemsstaterne, og hvor lang bør fristen i bekræftende fald være? (Spørgsmålet om, hvorvidt fortrydelsesrettens længde i de forskellige forbrugerbeskyttelsesdirektiver bør harmoniseres i EU-reglerne, vil blive vurderet ved den overordnede gennemgang af forbrugerbeskyttelsesreglerne. De er dog velkomne til at komme med Deres bemærkninger til spørgsmålet her.)15. Bør reglerne om håndhævelse af fortrydelsesretten og følgerne heraf præciseres?16. Bør de nuværende undtagelser fra fortrydelsesretten revideres, udvides eller ophæves i lyset af de nye markedsudvikling og/eller den nye teknologi?17. Bør bestemmelserne om udgifterne i forbindelse med tilbagelevering af varen harmoniseres inden for fjernsalg, og hvem bør i bekræftende fald betale udgifterne i forbindelse med tilbagelevering? (Dette spørgsmål vil også blive vurderet ved den overordnede gennemgang af forbrugerbeskyttelsesreglerne.) |

Artikel 7 – opfyldelse

18. Sikrer bestemmelserne i artikel 7 en tilfredsstillende opfyldelse af aftaler vedrørende fjernsalg, og er reglerne med hensyn til tidsfristen og formen f.eks. klare?19. Bør den fakultative bestemmelse om erstatningsvarer i artikel 7, stk. 3, gøres obligatorisk for at højne forbrugerbeskyttelsesniveauet ensartet i det indre marked? |

Artikel 10

20. Bør artikel 10 udtrykkeligt ophæves for at afklare forbindelsen mellem artikel 10 og direktiv 2002/58/EF om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation? |

Generelle spørgsmål

21. Hvordan har brugen af minimumsbestemmelserne, dvs. medlemsstaternes mulighed for at vedtage eller bevare bestemmelser, der sikrer et højere forbrugerbeskyttelsesniveau, påvirket samhandelen og konkurrencen på tværs af grænserne, og har den f.eks. lagt hindringer i vejen for samhandelen eller udøvelsen af etableringsretten? Hvis De mener, det er tilfældet, bedes De anføre eksempler.22. Er De

stødt på andre problemer i forbindelse med reguleringen af fjernsalg i dens nuværende udformning?23.
Mener De, at der er andre aspekter af fjernsalg, som bør reguleres? |

BILAG III

Forbrugerbeskyttelsesdirektiver, der er omfattet af gennemgangen

Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31

Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis, EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg, EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer, EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser, EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12

BILAG IV

Længden af medlemsstaternes fortrydelsesfrist

Medlemsstat | Fortrydelsesfristens længde |

Østrig | 7 hverdage (ekskl. lørdag) |

Belgien | 7 hverdage |

Cypern | 14 dage |

Tjekkiet | 14 dage |

Danmark | 14 dage |

Estland | 14 dage |

Finland | 14 dage |

Frankrig | 7 hverdage? (det skal afklares, hvad der forstås ved "jours francs") |

Tyskland | 2 uger |

Grækenland | 10 hverdage |

Ungarn | 8 hverdage |

Irland | 7 hverdage |

Italien | 10 hverdage |

Letland | mindst 14 dage |

Litauen | 7 hverdage |

Luxembourg | 7 hverdage |

Malta | 15 dage |

Nederlandene | 7 hverdage |

Polen | 10 dage |

Portugal | 14 dage |

Slovakiet | 7 hverdage |

Slovenien | 15 dage |

Spanien | 7 hverdage på grundlag af leveringslandets lovgivning |

Sverige | 14 dage |

Det Forenede Kongerige | 7 hverdage |

[1] EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19.

[2] Artikel 15, stk. 4, bestemmer som følger: "Senest fire år efter ikrafttrædelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv tillige med et eventuelt forslag til revision deraf."

[3] Se Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet af 16. marts 2005 om bedre regulering til gavn for vækst og beskæftigelse i Den Europæiske Union (KOM(2005) 97 endelig) og Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget af 25. oktober 2005 om gennemførelse af Fællesskabets Lissabon-program - en strategi til forenkling af de lovgivningsmæssige rammer (KOM(2005) 535 endelig). Gennemgangen af forbrugerbeskyttelsesreglerne er nævnt i det rullende regelforenklingsprogram, der er vedlagt som bilag til sidstnævnte meddelelse.

[4] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF, EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16.

[5] Kommissionens meddelelse af 6. april 2006 om revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (KOM(2006) 161 endelig).

[6] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 ("direktivet om urimelig handelspraksis"), EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

[7] Foreslået artikel 81 i KOM(2005) 603 endelig.

[8] Artikel 1, stk. 3, sammenholdt med betragtning 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ("direktivet om elektronisk handel"), EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

[9] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis, EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83.

[10] Sag C-336/03, easyCar (UK) Ltd mod Office of Fair Trading, Sml. 2005-I, s. 1947.

[11] Det Forenede Kongerige, Frankrig og Spanien.

[12] I timesharedirektivet er fortrydelsesretten mindst 10 kalenderdage, mens den er mindst 7 dage i direktiv 85/577/EØF om dørsalg (Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31). I direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser er fortrydelsesretten på 14 kalenderdage.

[13] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37.